

Ale... Nejdřív snídaňka. Nebyla teda na terase, jak jsem se těšila, protože přšelo, aleeee nemusela jsem nic a dostala ji pod nos. Ještě kávička a pokec s domácími. Není kam spěchat, když prší. Tím pádem máme dilemata, kam vyrazit. Nakonec jsme zamířili k Hojný vodě a že do pralesa půjdeme. Když jsme vylezli z auta, dosti se déšť rozdováděl. Zapluli jsme do hospody. Na můj povel fšící. Pánik by nejradši Fleky nechal v autě, nechtělo se mu s ní dohadovat, neb ona má sklony se v restauračním zařízení chovat jako ehm...debííl. Rezolutně jsem to zamítla a dala mu Rumíčka. Dohodly jsme se s Flekaticí a ta se nakonec slušně uložila pod stůl, navzdory tomu, že u vedlejšího stolu byl germánský voříšek. Se stolem odešla pouze jednou, když k nám přišla servírka.

Prales jsme nakonec zavrhlí a zvolili variantu Kraví, popřípadě i Kuní hory, kdyby déšť nebyl tak urputnej. Hned za vesnicí, u hřbitova jsme spustili akci s názvem: "Talinka je navolno a nikdo se nestará kde je, a co dělá." ... A copa to??? Kdopa to za námi z tý louky běží??? Ešivá vono to nejni to flekatý stvoření??? No jo, už to tak bude. Přála bych vám vidět ten její gezichtík □ . A takhle už to v podstatě i zvonalo. A jak se dalo očekávat, vedlo to i k tomu, že se ta stračena krásně držela u nás. A když i náhodou ne, stačilo ji zpravidla jen hlasem umravnit. Případně prostě beze slov zatknout. A to zase celý vedlo k tomu....., že..... splašilý Fleky byly co???? No byly skorem furt navolnoooooo. V lesích, v místech dosti exponovaných. A my tomu pořád tak trochu nevěřili. A tak trochou jako i nedejchali, abychom ten vzácnej okamžik nevyplašili. Já dokola říkala jak kafemlejnek, jak je to skvělý a boží a bomba a úžasný. A usmívala se jak blbeček. A taky doufala, že neriskuju moc. Protože vím, že Ona dokáže ve vteřině nemyslitelný. Jenže máme-li fungovat normálně, musí ona sama chtít být se svýma. A všude a za všech okolností.

Stoupali jsme nenápadně na Kraví horu a kochali se zdejší nádhernou přírodou. Tvrdím, že zdejší lesy jsou nejkrásnější. Plný zelených bochánků nadýchanýho mechu. A sem tam v něm sedí hřib kovář, nebo lištička. A je tady tak hezky, že vám je fučík, že celou dobu vlastně prší. Nikde nikdo, ohařiska spořádaně pobíhají po cestičce a když ne, a měli by tendenci odběhnout dál, stačí zasyčet : "Sssakra pess, co sssem řřřikalaa?" a provinilec se dostaví s omluvným výrazem.

Na Kraví hoře jsme usoudili, že i přes déšť budem pokračovat dál. A protože je k dispozici telefon s mapou podrobnou, mohli jsme si lajsnout pohyb po neznačených cestách. Postupem času už spíš mokrá, než suchý. Cesta z Kuní hory vede dosti zprudka a značně kamenitým

terénem. Člověk se tam pohybuje velmi obezřetně a nemá možnost koukat jinam, než pod nohy. Natož kde Tali litá. A ona vám nikde co? Nelítá a pěkně soustředovaně si tlapká s námi. Úuuplně jako ten Rumíček. A tak jedinej rozdíl mezi nima byl ten, že když jsme se už vraceli k autu, tak ona šla u nohy pro jistotu na vodítku. Musím říct, že ten pocit byl úžasnej.